

„Dojemné, upřímné
a zcela návykové!“

– T. L. Swanová

Ona chce začít znovu.
On ji nikdy nepřestal milovat.

ZTRACENÁ *Kráska*

Ukázka z knihy:

„Asi bych měla jít,“ zavolala jsem za ním a ovinula si deku kolem těla. „Riley se určitě brzy vrátí.“

Scott se vynořil z koupelny a opřel se o zárubeň dveří.
„S Rileyem si nedělej starosti.“

„Určitě mu není příjemné, když si sem vodíš holky na jednu noc.“

„Ty nejsi žádná holka na jednu noc, Lanie,“ řekl a zkrátil vzdálenost mezi námi. „On ví, jak moc pro mě znamenáš.“

„Aha, no... já jenom nechci, aby si myslel, že máme vztah. Nejdřív si musím dát život do pořádku, než si do něj někoho pustím.“

„No, tak na to je sakra pozdě, protože já už v něm jsem.“ Jeho ostrý tón si vyžádal mou pozornost. „Říkej si tomu, jak chceš, ale jedu v tom s tebou.“

Píchlo mě u srdce. „Scottě...“

Sevřel můj obličej v dlaních a přinutil mě podívat se mu do očí. „Jedu... v tom... s tebou.“

Byla jsem příliš vyčerpaná na to, abych se hádala, a tak jsem se podvolila a přikývla. „Promiň, že jsem taková troska,“ vydechla jsem.

„Nejsi troska.“ Scott mi s lehkým úsměvem zastrčil pramen vlasů za ucho. „Jsi překrásný chaos.“

ZTRACENÁ *krása*

Ann Penny

ZTRACENÁ
krása

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Finding Beauty

© Ann Penny, *Finding Beauty*, 2026

Published by Arndell, Washington

All rights reserved

This translation edition of *Finding Beauty*, is published under
a licence arrangement with Arndell Books Pty Ltd.

Translation © Zdenka Lišková, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

ISBN 978-80-271-8667-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-8666-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-951-5 (print)

*Pro mého manžela. Který nechte moje knihy,
ale přesto podporuje mé spisovatelské sny.*

„Právě v tom spočívá skutečné vykoupení:
když vina vede k dobru.“

Khaled Hosseini

Prolog

Devadesát dní v léčebném centru New Hope. *Splněno.*

Žádný alkohol. Žádné drogy. Žádný sex. *Splněno.*

Nově nabytá sebedůvěra. *A sakra.*

Ohlédla jsem se a čekala, až za mnou ta sebedůvěra vyskočí ze zavírajících se dveří jako Indiana Jones, ale to se nestalo. V tom letáku lhali.

Zhluboka a nejistě jsem se nadechla, zvedla kufr a vydala se s ním dolů po schodech. Slaný malibský vánek mi ovanul obličej a cestou k autu mě uklidňoval. Graysona jsem neviděla od té doby, co mě sem přivezl, poté co ho moje sebedestruktivní chování málem připravilo o lásku jeho života. Teď na mě oba s Josie čekali s úsměvy, které jsem si nezasloužila.

Grayson si během mého zotavování držel odstup, ale Josie mi několikrát volala. I po tom všem, čím si kvůli mně prošla, byla schopná mi odpustit a tak trochu nečekaně se z nás staly kamarádky. Je krásná uvnitř i navenek a pro Graysona je v každém ohledu dokonalá.

Rodiče mě za celou tu dobu nenavštívili. Ani jsem to od nich nečekala. Pořád na mě byli naštvaní, že jsem zrušila své falešné zasnoubení s Graysonem a zničila jejich plány na sloučení Warren Media a Harlow Corp. Stala se ze mě černá ovce rodiny. Selhání. A poprvé za osmadvacet let mi to bylo naprosto ukradené.

Měla jsem za sebou soužití s emocionálně i fyzicky nepřítomným otcem a narcistickou matkou. Léta psychické manipulace. Moje terapeutka se ani nedivila, že se moje duševní zdraví odporoučelo. Vyvinula se u mě deprese a mírná forma závislé poruchy osobnosti. A když se to sečetlo s mojí fobií z opuštění, tak mě úzkost ze ztráty jediné osoby, na kterou jsem se mohla skutečně spolehnout, prostě a jednoduše semlela.

Naši pochopitelně moji diagnózu nepřijali a odmítli podpořit moji léčbu, což znamenalo, že účet za ni musel zaplatit Grayson. Jaká ironie, že to byl právě on, na kom jsem byla závislá.

Graysona jsem používala jako berličku tak dlouho, až jsem nevěděla, jak bez něj přežít. Provedla jsem mu hrozná věci, jenom abych ho udržela po mém boku, ale nakonec jsem pochopila, že ho musím nechat jít. Dovolit mu být šťastným... beze mě.

„Vážně čekáte, že si ponesu kufr sama?“ obořila jsem se na dva lidi, kterých jsem si považovala nejvíc na světě. Grayson přispěchal, aby mi s nimi pomohl, ale já jsem mu s úsměvem odstrčila ruku. „Já to zvládnou, Harlowe.“

Skepticky zavrtěl hlavou a vřele mě objal. „Ani nevíš, jak se mi ulevilo, že jsi neztratila smysl pro humor.“

Přes jeho rameno jsem zahlédla Josie a odstrčila Graysona tak, jako to dělají sestry bratrům. „Ahoj, Jos,“ hlesla jsem a váhavě udělala krok jejím směrem.

„Ahoj, Mel.“ Josie mi věnovala svůj nádherný úsměv, a pak mě vřele objala. „Jsi připravená začít nový život ve velkoměstě?“

Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě New York neoslnil. „Že váháš.“

„No tak si honem nastup, nebo zmeškáš let.“ Grayson popadl můj kufr, naložil ho do auta a otevřel mi dveře.

„Klidně jsem mohla jet taxíkem,“ zamumlala jsem a vklouzla na zadní sedadlo. Pořád jsem nemohla uvěřit, že přerušili svou velkolepou svatební cestu po Evropě jenom proto, aby mě odvezli na letiště.

„Nebud' hloupá,“ namítl Josie a ohlédla se na mě. „Chtěli jsme tě vidět.“

Zahřálo mě to u srdce. „Děkuju. Je hezké vidět známé tváře.“

Grayson nastartoval auto a zachytil můj pohled ve zpětném zrcátku. „S vašima jsi ještě nemluvila?“

„Ne,“ zahučela jsem a upřela pohled skrz silně tónovaná okna. „A co ty?“

„Já... na tom pracuju.“

Josie se na Graysona podívala s napjatým úsměvem a položila dlaň na jeho ruku. „Prostě musíme jít dál. My všichni.“

Podívala jsem se na jejich propletené prsty a píchlo mě u srdce. Taky jsem to chtěla. Jejich láska byla něčím, co jsem u lidí jako my nikdy nepovažovala za možné, ale Grayson mi dokázal, že jsem se mýlila. Jejich vztah mi dal naději. Naději, která mě přenesla přes poslední tři měsíce.

Ukázalo se, že jsem byla dokonalým produktem špatného rodičovství a nešťastných zážitků. Nikdy jsem si neuvědomovala, jak moc jsem rozbitá, dokud jsem se nezbavila všech svých neřestí. Sex, drogy a alkohol – to byly mé oblíbené únikové zlozvyky. Ani Grayson nedokázal zaplnit tu nevyhnutelnou prázdnotu.

Ve volném čase mezi terapeutickými sezeními jsem znovu objevila moji starou lásku – umění. Na vysoké jsem studovala dějiny umění, ne abych si našla práci – tu jsem nepotřebovala –, ale abych jednoho dne zaplnila svůj dům krásou. Osvěžila jsem si díla všech velikanů... Michelangela, Van Gogha, Moneta, Miróa, Dalího... a vyhledávala si nové umělce, o kterých jsem si myslela, že mají potenciál je následovat.

„Adrian je nadšený, že se začleníš do jejich týmu,“ řekla Josie, aby prolomila ticho, které se v autě rozhostilo.

„Já taky,“ vydechla jsem s pocitem vděku. „Díky, Josie. Za tohle ti dlužím.“

„Děláš si srandu? Po té výstavě mě prakticky prosili o tvoje číslo.“

Navštívila jsem mnoho výstav v AG Galleries po celé Americe, ale výstava fotografií Josie byla mou první zkušeností ze zákulisí. K mé radosti a úžasu kurátora se její neuvěřitelná díla vyprodala za jediný večer.

„Doufám, že to vyjde,“ vydechla jsem, ale ve skutečnosti se mě zmocnily pochyby.

„Budeš v pohodě,“ ujistil mě Grayson, který zjevně vycítil moje obavy. „Jsi přirozený talent.“

Josie se natáhla dozadu a stiskla mi ruku. „To je bez debat.“

Po zbytek cesty jsme si povídali o Graysonových a Josieiných zážitcích z Evropy. Na jednu stranu jsem jim to přála, ale na druhou ve mně hlodaly povědomé obavy z toho, že Grayson zase zmizí z mého života. Zavřela jsem oči a opakovala si naučené mantry, dokud ty nepříjemné pocity neodezněly. Tohle jsem musela zvládnout i bez něj.

O půl hodiny později jsme dorazili na letiště, odkud jsme se vydali různými směry. Grayson a Josie mířili do Španělska – nepochybně soukromým letadlem –, zatímco já jsem utratila poslední úspory za komerční let do New Yorku.

„Poslouchej,“ řekla Josie a chytila mě za obě předloktí. „Amy se stěhuje ke svému příteli, který bydlí ve stejném domě, takže budeš mít byt jenom pro sebe.“

„A my se jen tak nevrátíme,“ prohodil Grayson a usmál se na svoji ženu. „Takže nemusíš spěchat.“

„Děkuju, ale jakmile naspořím dost na kauci, odstěhuju se. Už jste pro mě udělali víc než dost.“

„Jsem na tebe tak pyšná, Mel,“ vzdychla Josie a objala mě kolem krku. „Musíš mi poslat e-mail, až se tam zabydlíš, ano? A obejmi za mě Luciho, ano?“

Když mě pustila, pokrčila jsem nos. „Kdo je Luci?“

Grayson objal Josie kolem pasu a od srdce se zasmál. „To brzy zjistíš.“

„Hele, není zas tak hrozný,“ ohradila se Josie a šťouchla do něj loktem. „Je to můj pes, ale zatímco budeme pryč, budou se o něj starat Amy s Reedem.“

„Určitě? Mně by nevadilo se o něj starat. Vždycky jsem chtěla domácího mazlíčka.“

Grayson se zasmál. „Tenhle není pro začátečníky.“

„Když myslíš.“ Stejně jsem byla odjakživa spíš na kočky.

„Poslyš,“ řekl Grayson a zatvářil se vážně. „Vím, že ode mě nepřijmeš žádnou pomoc, ale kdybys cokoli potřebovala, určitě se obrať na Josie.“

Povytáhla jsem koutky úst. „Není to zbytečně moc komplikované?“

Jeho přísný výraz se nezměnil. „Myslím to vážně. Cokoli.“

Když jsem přikývla, Grayson ke mně přistoupil a objal mě. „Ukaž jim, co v tobě je, Warrenová.“

Polkla jsem slzy, vzhledla k muži, kterého jsem už nepotřebovala k tomu, abych přežila, a dala si pozor na to, abych ho pustila jako první. „Sbohem, Grayi.“

S vřelým úsměvem popadl Josie za ruku a vedl ji pryč. Tak trochu jsem si myslela, že se za nimi rozběhnu a budu škemrat, aby letěli se mnou, ale místo toho jsem zůstala v klidu stát a vychutnávala si ten okamžik. Uprostřed přeplněného letiště jsem byla úplně sama a vůbec poprvé mi to nevadilo.

Podívala jsem se na odletovou tabuli a hledala na ní svůj nový domov. New York City. Bylo načase začít žít podle vlastních pravidel a konečně zjistit, co dokážu. Cítila jsem se lehčí a šťastnější než kdy předtím a udělala svůj první krok do nového života.

Kapitola 1

O 11 let dříve

„Nikam, mladá dámo!“

Moje ruka ztuhla na klíče. „Sakra, Graysone,“ zamumlala jsem a mámu ignorovala. Dál jsem zírala z okna na prázdnou příjezdovou cestu. „Kde jsi?“

„Melanie?!“ Tón jejího hlasu zněl ostřeji.

S tichým zavrčením jsem se vydala do kuchyně za zvukem krájení. „Ano?“

„Já věděla, že se mi pokusíš proklouznout,“ pronesla a kritickým pohledem přejela po mé školní uniformě. „Chtěla jsem tě před prvním školním dnem vidět.“

Narovnala jsem se a opatrně k ní přistoupila. Na lince si rozložila pět různých druhů potravin – bezpochyby ingredience pro její nejnovější dietní výstřelek.

„Nezapomněla jsi na něco?“ zeptala se a bez mrknutí oka zapnula mixér.

„Myslím, že ne...“ Neměla jsem žádné domácí povinnosti.

Nalila tekutou snídani do dvou kelímků a poklepala si prstem na rty. „Co jsem tě učila?“

„Nikdy nevycházej ven bez rtěnky,“ zamumlala jsem a sáhla do tašky pro červenou rtěnku, kterou mi koupila a která byla o tři odstíny světlejší, než bylo nutné.

„Ty prostě pořád zapomínáš na tahle jednoduchá pravidla, vid?“ ušklíbla se. „Proto musíš vždycky vypadat co nejlíp. Tak roztržitá žena jako ty si bude muset najít úspěšného muže a úspěšní muži oceňují atraktivní ženy.“

Stiskla jsem rty do napjatého úsměvu, ale neřekla ani slovo. Bylo snazší nechat ji vymluvit.

„Taky by neuškodilo, kdyby sis tu sukni trochu povytáhla. I když musíš nosit tu příšernou uniformu, pořád můžeš dát na odiv své největší přednosti.“

Sklonila jsem pohled k nohám a uhladila si šedou sukni, která mi už tak sahala nad kolena. „Takhle to stačí, mami.“

„Hmm... asi máš pravdu. Možná bys měla nejdřív shodit ta kila navíc, co jsi nabrala přes léto.“

V duchu jsem se modlila, aby už Grayson dorazil, a díkybohu, zvenku se ozval klakson. „Už musím běžet. Jdu pozdě.“

„Nechápu, proč tě nemohl odvézt Miguel. Graysonovi to zbytečně komplikuješ, když ho nutíš, aby se po plaveckém tréninku vracel až do Bel Air.“

Při zmínce o našem řidiči alias milenci mé matky se mi zvedl žaludek. „Graysona k ničemu nenutím, a navíc by to nemusel dělat, kdybys mi jednoduše dovolila udělat si řidičák.“

Máma nad mým požadavkem ohrnula nos. „Ženy našeho postavení neřídí, Melanie.“

„Ahoj, mami,“ zamumlala jsem a otočila se na patě. Tenhle boj jsem prohrála už tisíckrát.

„Počkej!“

Zavřela jsem oči a vyfoukla všechen vzduch z plic. Skoro jsem jí vyklouzla.

Máma se ke mně ovšem přiblížila s nechutně sladkým úsměvem na tváři a podala mi olivově zelený nápoj. „Nejdůležitější jídlo dne, nezapomeň.“

„A v termohrnku...“ vymáčkla jsem ze sebe úsměv. „Jak pozorné.“

„Tohle by tě mělo zasytit na zbytek dne, takže nebudeš muset jíst to příšerné jídlo ze školní jídelny.“

Přijala jsem nápoj bez reptání, jen abych se odtamtud konečně dostala. „Díky, mami.“

„Pro moji holčičku cokoli,“ ujistila mě a s mírným úklonem hlavy zvedla ruku k mému obličejí. Na okamžik mě to milé gesto překvapilo, než její prsty uchopily konečky mých vlasů. „Už bys to potřebovala zastříhnout. Objednám tě.“

Zvenku se ozvalo další zatroubení.

„Musím jít. Grayson už čeká.“ Vysmekla jsem se jí a honem vyrazila z kuchyně dřív, než mě stihla urazit něčím dalším.

„Dneska se vrátím pozdě,“ zavolala za mnou ještě. „Tak si obstarěj večeri sama.“

„Jasně,“ houkla jsem na ni, než jsem zabouchla vchodové dveře.

Cestou dolů po schodech ke Graysonovu autu se můj úsměv rozšiřoval. Otevřela jsem dveře spolujezdce a naskočila dovnitř, i když přece jen opatrně, abych tím hnusem nepolila kožený interiér.

Autem se rozezněl Graysonův vřelý smích. „Páni, odkdy se tak těšíš do školy?“

„Od doby, co díky tomu můžu strávit osm hodin bez mámy.“

„Těžký ráno?“

Pokrčila jsem rameny. „Normální ráno.“

Grayson vyrazil po vlnící se dlouhé příjezdové cestě a projel železnou bránou. „V přihrádce je něco, co by ti mohlo spravit náladu.“

Střelila jsem po něm pohledem. „Jednosměrná letenka do Paříže?“

Usmál se. „Něco lepšího.“

Postavila jsem tu břečku do držáku mezi námi a otevřela přihrádku, abych zjistila, že je plná tyčinek. Neošizených a plných cukru.

„Díkybohu.“ Popadla jsem tu nejbližší a roztrhla obal. „Řekla jsem ti v poslední době, jak moc tě miluju?“

Grayson se zasmál. „Naposledy když jsem ti minulý týden propašoval ten hamburger.“

Opřela jsem se do sedadla a vychutnávala si první sousto. „Co bych si bez tebe počala?“

„Vyhubla bys na kost,“ zamumlal. Grayson nesnášel, jak se ke mně máma chovala.

„Díky, Grayi.“

„Hlavně tady nezapomeň *tohle*,“ upozornil mě a ukázal na nápoj mezi námi. „Smrdí to jako bolavá noha.“

„Ale to jsem připravila speciálně pro tebe.“

„Nevyhrožuj, Mel. Myslel jsem, že jsme kámoši.“

„Ti nejlepší,“ usmála jsem se na něj.

Grayson mě vždycky dokázal rozveselit. Už od dětství byl jedním člověkem, na kterého jsem se mohla spolehnout, a bez něj by byl můj život noční můrou. Chápal, jací jsou moji rodiče, protože ti jeho nebyli o nic lepší.

„Těšíš se na začátek posledního ročníku?“ zeptal se Grayson, když jsme se blížili k Summerhillské přípravce.

„Asi,“ zamumlala jsem a dál si prohlížela svou nejnovější manikúru.

„Kecáš,“ utrousil Grayson sarkasticky. „Nikdy jsem tě neviděl tak nadšenou.“

Právě jsme vjížděli na parkoviště a já se podívala ven skrz tónované sklo. „Je to pořád to samý.“

„Stali jsme se snad všichni příliš všedními pro nejoblíbenější holku ve škole?“

„Nejsem nejoblíbenější.“

To ho rozesmálo. „Všechny holky chtějí být jako ty a všichni borci chtějí být s tebou. Vím na beton, že je to definice slova *nejoblíbenější*.“

„Ne *všichni* kluci.“

Štělil po mně pohledem a štouchl mě do ramene. „Víš, že já se nepočítám.“

Smutně jsem se usmála. Život by byl mnohem jednodušší, kdybychom s Graysonem byli víc než jen kamarádi, ale nikdy mi to nepřipadalo správné. „Jenže borci na téhle škole chtějí jen to, co je na mně vidět. Nezajímá je, co se skrývá pod povrchem.“

„Ty jim to zrovna neulehčuješ.“

„Proč se snažit?“ Založila jsem si ruce. „Stejně bych s žádným z nich chodit nesměla.“

„Vaši by ti dovolili chodit se mnou.“

„Ty se nepočítáš, *vzpomínáš?* Navíc je tu *dvacet miliard* důvodů, proč by mi dovolili chodit s tebou.“

Odkáslal si: „Myslíš *pěťadvacet miliard*.“

„No jo, pořád,“ obrátila jsem oči v sloup. „Pardon.“

„Hele, Summerhill je plný nechutně bohatých mazánků. Vaším by určitě nevadilo, kdybys chodila s někým, jako je... třeba... Hank?“

„Za prvé, fuj. A za druhé, Townsendovo jmění je o několik řádů nižší než naše. Stejně jako všech ostatních na téhle škole.“

„No, vzhledem k tomu, že nám naši plánují svatbu už od dětství, pochybuju, že nám dovolí začít nějaký vážný vztah, dokud neutečeme na vysokou.“

„Už počítám dny.“

Grayson si povzdechl. „Já taky.“

Zmačkala jsem v ruce obal od snídaňové tyčinky a zasmála se. „Budou na nás děsně našťvaní.“

„To teda,“ odtušil a zaparkoval na prázdné místo, které mu všichni nechali volné, protože byl... prostě Grayson. Zlatý chlapec Summerhillu.

„Stejně si myslím, že je to náš osud.“

Grayson zvedl obočí a otočil se ke mně. „Vzít se?“

Odfrkla jsem si. „Zklamat naše rodiče.“

* * *

Naštěstí jsme s Graysonem chodili do stejné třídy, jinak bychom měli společný jen jeden předmět. Jemu to vyhovovalo, ale mně ne. Grayson bral školu až příliš vážně a nechtěl se rozptylovat, zato mně stačilo jen projít. Moji rodiče měli ty správné kontakty a peníze, aby mě dostali na jakoukoli vysokou školu, kterou bych chtěla – a já chtěla tu, na kterou šel Grayson.

Grayson byl neústupný v tom, že se tam dostane sám, a každou volnou chvíli trávil studiem. Od něj se očekávalo, že půjde ve stopách svého staršího bratra a zapojí se do vedení rodinného podniku, zatímco ode mě se očekávalo jen to, že si najdu bohatého manžela.

Usadila jsem se uprostřed zadní řady, zatímco Grayson si vybral místo přede mnou.

„Výměna rozvrhů,“ navrhl a natáhl ruku poté, co se ke mně otočil.

Podala jsem mu svůj a vzala si ten jeho, abych si ho prohlédla. „Sakra, máš pana Dawsona, *a navíc* paní Petersovou.“

„A ty máš pana Westa,“ pronesl Grayson a zvažněl.

„Hnus, já vím.“ Pan West se zajímal víc o moje nohy než o moje známky.

Graysonův přísný pohled se setkal s mým. „Rozhodně si sedni dozadu.“

„To se spolehni,“ řekla jsem a zachvěla se odporem. „Čím dál, tím líp.“

„Harlowe!“ ozval se hluboký hlas přes celou třídu.

Grayson se s širokým úsměvem otočil a já zasténala.

Směrem k našim lavicím sebejistě kráčel Hank, který vzápětí vykopl Zacha Freemana, toho tichého kluka, z jeho židle, aby si mohl sednout vedle mě.

Zach si našel nové místo a já mu věnovala omluvný úsměv. Na Hanka jsem se zamračila.

„Krásná jako vždy, Mel,“ poznamenal s laciným mrknutím.

„Okouzlující jako vždy, Hanku,“ odvětila jsem sarkasticky.

Zachovi zacukal koutek úst, ale už se na mě nepodíval.

„Jak bylo v Paříži?“ zeptal se Grayson pohotově, aby zmírnil rostoucí napětí.

S Hankem jsme spolu nevycházeli. Jenom jsme se navzájem snášeli kvůli Graysonovi.

Hank se zasmál. „Řekněme, že Francouzky rozhodně umí šukat.“

Zasténala jsem a okamžitě se mentálně odpojila od jejich konverzace. Grayson nebyl jako Hank, ale stejně jsem nechtěla poslouchat, jak jeho kamarád žvaní o svých letních eskapádách.

Zírala jsem na svůj rozvrh a snažila se ho vrýt si do paměti, když mě vyrušil rostoucí šum nesoucí se po celé třídě. Zvedla jsem hlavu, abych zjistila, co se děje, a tehdy jsem ho spatřila poprvé.

Jako by vstoupil do třídy ve zpomaleném záběru. Přesně jako ve špatné romantické komedii z osmdesátých let. Rozcuchaná hříva tmavých vlasů, výrazná čelist a ty nejkrásnější modré oči, jaké jsem kdy viděla. A vysoký... ne tak vysoký jako Grayson, ale pořád o dost vyšší než já. Upoutal mou plnou pozornost – a taky pozornost všech ostatních holek ve třídě.

„Co je to s tebou?“ zeptal se Grayson, který si nově příchozího zatím nevšiml.

Do obličeje mi vystoupala vlna horka a vzápětí se odrazila směrem dolů.

Grayson sledoval můj pohled k místu, kde se ten nováček rozhlížel po volné židli. Přívětivě se na něj usmál, zvedl ruku na pozdrav a mírně mu pokynul. „Tady!“ vyzval ho a ukázal na místo vedle sebe.

„Co to děláš?“ sykla jsem.

„Nebuď neomalená,“ zamumlal s vědoucím zajiskřením v očích. Otočil se a podal mu ruku. „Grayson.“

Ten nový ji s ostýchavým úsměvem přijal. „Scott.“

Scottův pohled se přesunul ke mně, ale já rychle sklopila oči a snažila se zklidnit bušící srdce.

Grayson se mé reakci zasmál. „Tahle neobyčejně nevychovaná dívka je Melanie a tohle je Hank.“

Hank si se Scottem pevně potřásl rukou; nepochybně se ho snažil odhadnout. „Vítej v Summerhillu.“

„Odkud ses tu vzal, Scotte?“ zeptal se ho Grayson, zatímco ke mně vyslal tázavý pohled, který jsem se snažila ignorovat.

Scott se nad naší podivnou výměnou pozastavil, ale pak se posadil. „Vlastně odnikud. Hodně se stěhujeme.“

Hank svraštil obočí. „Scott, a dál?“

Pokárala jsem Hanka pohledem, protože mě začínal pěkně štvát. „Záleží na tom?“

Scott se na mě zadíval, ale já honem sklonila hlavu. Jeho oči byly až příliš modré.

„Prostě mě to zajímá,“ hájil se Hank, udělal si na židli pohodlí a zkrřížil si ruce na hrudi.

„Blackwood,“ odpověděl mu Scott, ale já cítila, že se mi jeho oči propalují ze strany do tváře.

Hank zamyšleně naklonil hlavu. „Neznám.“

„To bude nejspíš tím, že jsme se právě seznámili.“

Zakryla jsem si rukou pusku, abych zamaskovala úsměv, ale Grayson se neudržel.

„Už teď se mi líbíš,“ vyhodnotil Grayson a otočil se k učitelce, která právě vešla do třídy.

Scott na mě zíral, dokud jsem nezvedla hlavu. „Tabule je támhle,“ řekla jsem a ukázala dopředu.

Hank se ušklíbl. „Auvajs, to bolelo.“

Scott semknul rty, ale v jeho očích zůstala jiskra. Krátce přikývl a obrátil se k učitelce, která si začala odškrtnávat docházku.

* * *

„Proč jsi to udělal?“ zeptala jsem se cestou z učebny a šťouchla Graysona do boku.

Jenom se zasmál, a zatímco jsme kráčeli přeplněnou chodbou, objal mě kolem ramen. „Protože se ti líbí,“ pošeptal mi do ucha.

Se staženým hrdlem jsem ho odstrčila. „To není pravda.“

To ho pobavilo ještě víc. „Nikdy dřív jsem tě neviděl zrudnout kvůli klukovi.“

„Sklapni!“ Ohlédla jsem se, abych se ujistila, že Scott není nikde poblíž.

„Někdo se nám tady zabouchnul,“ zanotoval, aby mě dál mučil.

Schovala jsem si obličej do dlaní. „Proboha, můžeš s tím přestat?“

Holky, které kolem nás procházely, divže neomdlely nad jeho uličnickým úsměvem. „Mám pravdu, že jo?“

„Ježíši, odcházím do třídy.“ Otočila jsem se na patě a vyrazila opačným směrem v zoufalé snaze tu konverzaci ukončit.

„Já to věděl!“ zavolal za mnou.

Zvedla jsem ruku, jako že mu zamávám, ale místo toho jsem mu ukázala prostředníček. „Uvidíme se na obědě, Harlowe.“

* * *

Když jsem procházela jídelnou s tákem, na kterém nebylo víc než 300 kalorií, zahlédla jsem Graysona u našeho obvyklého stolu, ale zpomalila jsem, protože jsem zjistila, že není sám. Prohlédla jsem si tváře kolem něj a zasténala. Hank. *Idiot*. Lisa. *Blbka*. Miranda. *No, asi v pohodě*. Sarah. *Ne, díky*. Randy. *Nuda*. A ten nový kluk. *Do prdele*.

Obvykle jsem se těmhle lidem vyhýbala, částečně proto, že jsem nesnášela jejich pocit, že jim všechno patří, a částečně proto, že jsem na ně sama byla hnusná. Nedělala jsem to schválně. Prostě jsem neměla trpělivost s lidmi, kteří mě štváli. A na Summerhillu mě štvála většina lidí.

Summerhillská přípravka byla soukromá střední škola, kam prachatí rodiče posílali svoje dospívající ratolesti. *Hodně* prachatí rodiče. A přesto jsme se my dva s Graysonem vymykali. Zatímco většina těch děcek měla zdědit miliony, my měli zdědit *miliardy*. Z nějakého důvodu se s námi všichni chtěli kamarádit. Grayson jim to dovolil. Já ne. V našem světě nebyl nikdo upřímný a já to nesnášela.

Jako by vycítil ty plameny, které mi šlehalý z očí, Grayson vzhlédl, když jsem se blížila. „Mel,“ oslovil mě a ignoroval můj vražedný pohled. „Držím ti místo,“ usmál se provokativně a poklepal na židli mezi sebou a tím novým klukem.

„Klidně si sednu tady,“ zamumlala jsem, změnila směr a položila ták na opačný konec stolu.

Grayson potřásl hlavou. „Jak chceš.“

Pod Scottovým zkoumavým pohledem mě páliło celé tělo, tak jsem se jenom štourala v jídle, dokud se znovu nedali do hovoru. Nebyla jsem zvyklá, aby mě někdo tak znervózňoval, a pěkně mě to švalo.

„Hraješ fotbal?“ zeptal se Randy Scotta. Rozhodně na to měl postavu.

„Nikdy jsem nezůstal na škole dost dlouho na to, abych se přidal k týmu,“ odpověděl, než si kousl do sendviče.

Hank si strčil do pusy kroketu. „Tvůj fotr je v armádě nebo co?“

Scottovi cukla čelist. „Tak nějak.“

Jeho odpověď vzbudila mou zvědavost. Většina lidí z téhle školy by se už dávno chlubila, jaké má jejich rodina jmění, kde bydlí a jakým autem jezdí. Ale Scott o sobě neřekl ani slovo.

„Spíš mi řekněte něco o sobě,“ opáčil, a tím se chytře vyhnul dalšímu výsledku.

U stolu se rozproudila debata o rodinném jmění, zatímco Grayson a já jsme mlčeli. O našem bohatství jsme se nezmiňovali.

„A co vy dva?“ zeptal se Scott a pohledem přejel od Graysona ke mně.

Hank se zasmál. „Překvapuje mě, že to ještě nevíš. Tihle dva jsou něco jako královská rodina Summerhillu.“

Scott povytáhl obočí.

„Dědic Harlow Corp,“ oznámil Hank a ukázal na Graysona. „A jediná dědička Warren Media,“ dodal a zaculil se na mě. „Král a ledová královna Summerhillské přípravky.“

„Sklapni, Hanku,“ vyštěkla jsem a vrhla na něj zlostný pohled.

Hankův samolibý úsměv se roztáhl, zatímco holky kolem něj se chichotaly.

Grayson si odkašlal, čímž bez námahy upoutal pozornost všech. „Tak co podnikneme o víkendu?“ Jeho oči se střetly s mýma a vyslaly ke mně tichou zprávu, abych se uklidnila.

„Slyšela jsem, že Rebecca pořádá párty,“ promluvila Lisa a stiskla Graysonovi biceps.

Obrátila jsem oči v sloup. „Bože, jen to ne, díky.“

Lisa se rozpačitě rozhlédla. „No, myslela jsem, že kdybychom tam šli my všichni, mohla by to být celkem zábava.“

„Jak jako, *my všichni*?“ Zapíchla jsem do ní pronikavý pohled. Nikdy jsem ji neměla ráda.

„Mně se ten nápad líbí. Počítej se mnou,“ vložil se do toho Scott.

Podívala jsem se na něj a on mi pohled v tiché výzvě oplatil. Málokdo byl dost odvážný na to, aby se mi postavil, ale rozhodla jsem se tomu nováčkovi dát šanci. Obrátila jsem se na Graysona. „Možná bys měl svému novému kamarádovi poradit, jak se vyvarovat pohlavních nemocí... bude to potřebovat.“

Grayson se zasmál a Scott zbledl.

Lisa vykulila oči. „To byly jen povídačky...“

Ušklíbla jsem se. „Ještě to svědíl, Hanku?“

„Co to kur... Grayi! Tys jí to řekl?!“ Hank se vrhl jeho směrem.

Grayson ho se smíchem odstrčil. „Promiň, kámo, víš, že před ní nic neutajím.“

Hank se sesunul zpátky na židli a zakroutil hlavou. „Jsi pěkná mrcha,“ sykl na mě.

„Děkuju,“ usmála jsem se přesládle. „Máma by na mě byla vážně pyšná.“

Scott mě sjel kritickým pohledem a tím naprosto vymazal úsměv z mé tváře. Z nějakého důvodu mi záleželo na tom, jaký má na mě názor, a to mě štkalo.

„Tak co navrhuješ, že budeme dělat o víkendu, Melanie?“ zeptal se Grayson, zjevně naštvaný mým chováním.

„Ježíši, dělejte si, co chcete,“ odsekla jsem, než jsem opustila stůl a zbývajících 299 kalorií.

* * *

„Co to s tebou dneska na obědě bylo?“ zeptal se Grayson, když jsem to odpoledne nasedala k němu do auta.

Opřela jsem si hlavu o sedadlo. „Víš, že neumím být společenská.“

„No tak, je to náš poslední ročník. Nemůžeme být pořád jenom spolu.“

Založila jsem si ruce na prsou a zafuněla: „Proč by ne?“

„Protože se připravíme o všechnu legraci.“

Zavřela jsem oči, protože jsem věděla, že má pravdu. „Pokusím se být trochu milejší.“

Grayson se na mě podíval a smutně se usmál. „Ty se nemusíš o nic pokoušet. Ty *jsi* milá. Přestaň s tím bojovat.“

„Jenom mě nenut, abych byla falešná.“

Grayson se zasmál a zavrtěl hlavou. „*Falešná* rozhodně není slovo, kterým bych tě popsal.“

„Jaká slova bys použil?“

Usmál se. „Otrav...ně krásná.“

Nahlas jsem se zasmála a uvelebila se na koženém sedadle. Moc jsem si přála, aby to takhle zůstalo navždy.

Kapitola 2

Čím víc jsem se Scottovi snažila vyhýbat, tím častěji se objevoval tam, kde nebyl vítán. Ten týden byl každý den ve studovně, na mých hodinách, u našeho stolu v jídelně a teď stál před mou skřínkou.

Když jsem ho uviděla, zvolnila jsem krok, a jak jsem se přibližovala, dokonce jsem sklopila pohled.

„Ahoj, Melanie,“ řekl tiše a moje srdce se na okamžik zastavilo. Moje jméno totiž splynulo z jeho rtů až příliš snadno.

„Ahoj.“ Nemínila jsem podívat se mu do očí a soustředila se na číselnou kombinaci zámku. Když si odkašlal, střelila jsem po něm pohledem. „Potřebuješ něco?“

Tiše se uchechl. „Jenom se chci zeptat, jestli jsi neviděla Graysona.“

„Ne.“ Měla jsem to rozvést, ale sevřelo se mi hrdlo a nedokázala jsem ze sebe dostat ani hlásku.

Scott zaváhal, než si povzdechl. „Díky... nejspíš,“ zamumlal, než se odrazil od skříněk. „Tak zatím.“

„Sakra!“ Už potřetí jsem zadala špatnou kombinaci a on si klidně odkráčel pryč. Ruce se mi tráslý tak moc, že jsem na další hodinu zamířila bez učebnic.

Na dějiny umění jsem dorazila později než obvykle. Vešla jsem do učebny a zjistila, že vepředu zbývá poslední volné místo. Letmo jsem se podívala na svého souseda a zasténala. Tohle byl můj

oblíbený předmět. Měla jsem tušit, že mi ho pokazí Scottova přítomnost. Sledoval můj pohled k prázdnému místu vedle sebe a po jeho rtech přelétl náznak úsměvu.

Když jsem se posadila, překvapil mě hlas z opačné strany. „Ahoj, Melanie.“

Otočila jsem se ke klukovi, který seděl po mé druhé ruce. „Ahoj, Zachu.“ Všichni si ho dobírali kvůli jeho podivínství, ale já to považovala za osvěžující. Aspoň se nesnažil předstírat, že je někým jiným.

Jeho pihovatá tvář zrudla. „Jsem hrozně rád, že máme tenhle semestr paní Weathersovou.“

„Já taky,“ usmála jsem se na něj, abych ho uklidnila, ale spíš jsem to zhoršila. Nesnášela jsem, když jsem naháněla strach těm nesprávným lidem.

Scott sledoval naši interakci s povytaženým obočím.

„Co je?“ zeptala jsem se ho a přimhouřila oči.

Potlačil úsměv. „Nic.“

Už jsem se chystala, že ho přiměju, aby mi to vysvětlil, ale zrovna vešla paní Weathersová. „Tak dobře, všichni si otevřete učebnice na straně deset. Tento semestr toho musíme hodně probrat.“

„Do háje,“ zamumlala jsem a sklopila oči k prázdné lavici.

„Nějaký problém, slečno Warrenová?“ Paní Weathersová si posunula brýle na nose. „Kde máte učebnici?“

„Ve skříňce,“ zamumlala jsem. „Já... totiž... zapomněla jsem kombinaci.“

Cítila jsem, jak se na mě Scott dívá, zatímco učitelka protočila oči.

„To není zrovna šťastný začátek roku, Melanie,“ poznamenala a já se cítila stejně hloupě jako pokaždé v přítomnosti mé matky.

„Klidně se můžeme podělit o moji,“ promluvil Scott a upoutal její pozornost.

Se spadlou bradou jsem k němu otočila hlavu.

Paní Weathersová přesunula svůj zvědavý pohled na Scotta a usmála se. „Děkuji, pane...?“

„Scott Blackwood,“ představil se s úsměvem. „Jsem tu nový.“

„Aha. Děkuji, Scotte,“ řekla a zkontrolovala si seznam studentů. „Melanie, přisuň si židli ke Scottovi. Chci, abyste si všichni přečetli stránky deset až čtrnáct a byli připraveni o látce diskutovat.“

Scott s podivným výrazem sledoval, jak si přesouvám židli k němu a neochotně na ni usedám.

„Co je?“ sykla jsem. Už mi s tím jeho věčným zíráním docházela trpělivost.

Jeho modré oči se zaleskly. „Nic, promiň. Jenom jsem měl dojem, že jsem zaslechl poděkování. Asi jsem se spletl.“

„Vždyť jsi mi ani nedal šanci,“ utrousila jsem a semknula rty.

Scott se jenom zasmál, sklopil pohled a začal číst. Od knihy se neodklonil ani o píď, takže mi nezbyvalo než se naklonit blíž k němu. Dotyk našich paží a vůně toho božského sprchového gelu, který používal, mě okamžitě vyvedly z míry.

Než zazvonilo, moje podráždění dosáhlo vrcholu. Z hodiny mi v hlavě nezůstalo ani slovo, a přitom to byl jediný předmět, který mě zajímal. Aniž bych Scottovi věnovala další pohled, sbalila jsem si věci a vyrazila z učebny na další hodinu.

Upalovala jsem chodbou na sociologii, ale zároveň jsem cítila, že mě někdo sleduje. Svěsila jsem ramena. Zastavila jsem a otočila se, jenom abych zjistila, že nedaleko za mnou kráčí Scott. „Nech mě hádat... sociologie?“ Už ani nemělo smysl skrývat rozladění.

Zastavil se přede mnou. „Jsi vždycky taková?“

Jenom jsem něco zavrčela a pokračovala dál.

Scott mě několika dlouhými kroky dohnal. „Nemyslím si, že jsi *vždycky* taková – se mnou teda jo, ale s Graysonem a s tím potrhlym Zachem jednáš jinak. Proč?“

„Neznám tě.“

Jeho úsměv se rozšířil. „A chceš mě poznat?“

„Cože?“ Zarazila jsem se. „Ne. To ti řekl Grayson?“

Sice se zasmál, ale naštěstí se zdálo, že mu vůbec nedošlo, proč jsem to řekla. „Proč jsi tak upjatá?“

Zírala jsem na něj s pootvřenými ústy. „Já... nejsem. Já jenom... proč mi kladeš tolik otázek?“

„Protože tě chci poznat.“

„Proč?“

„Opravdu to chceš slyšet?“ Scottovy dolíčky se s úsměvem prohloubily.

Po krku mi stoupalo zrádné horko. „Myslím, že bychom měli jít do třídy.“

Do další učebny mě doprovázel jeho tichý smích. Ulevilo se mi, když jsem zjistila, že jsou volné jen dvě židle na opačných stranách místnosti. Scott mi dal na výběr, tak jsem si sedla na místo u okna. Sociologii jsem si zapsala z jediného důvodu – proslychalo se, že je to brnkačka. Mohla jsem strávit další hodinu tím, že budu koukat z okna a snít o vysoké škole. Ne kvůli vzdělání, ale kvůli svobodě, kterou mi slibovala.

Po zazvonění jsem počkala, až Scott odejde, a teprve pak jsem se vrátila ke skřínce pro oběd. Když jsem se vydala do jídelny, ovínila se mi kolem pasu svalnatá paže, což mi aspoň trochu zvedlo náladu.

„V pátek večer jdeme všichni na tu akci k Rebecce,“ řekl Grayson. „Myslím, že bys měla jít taky.“

„Vážně?“ zasténala jsem. „Lisa ti slíbila, že ti ho vykouří, že jo?“

Grayson se uchechl. „No, ne tak přímo, ale možná mi to bylo naznačeno.“

„Proboha, ne, díky.“ Předstírala jsem, že se mi zvedá kufr.

Šťouchl mě do žeber a pošeptal mi do ucha: „Bude tam Scott.“

„No a co? Proč by mě to mělo zajímat?“

„No, já nevím... ale zaslechl jsem, že si na něj brousí zuby Sarah.“

Pokřčila jsem nos, abych zamaskovala nečekaný nával žárlivosti. „Musíš ho před ní varovat.“

„Proč?“ zasmál se Grayson. „Nás ostatní před ní nikdo nevaroval.“

Zachvěla jsem se. Sarah byla, slušně řečeno, notoricky přilnavá.

„No tak,“ pokračoval s povzdechem. „Připravíš se o to nejlepši. Je to první letošní pařba.“

„Budu o tom přemýšlet.“

Grayson se ušklíbl. „Super, a teď se pojď najíst.“

„Melanie dorazí!“ oznámil všem, když jsme se blížili k našemu přeplněnému jídelnímu stolu.

Ozvalo se několik zajásání, ale vůbec jsem netušila proč. Rozhodně to nebyli moji blízcí přátelé, ani jimi nikdy nebudou. Scottovi přelétl po rtech drobný úsměv a pak se spokojeně zakousl do sendviče. Naštvaně jsem přimhouřila oči. *Proč mě tak trápí?*

Jakmile zazvonilo, vyběhla jsem z jídelny. Chemie byla jediná hodina, kterou jsme měli s Graysonem společnou, a já chtěla mít jistotu, že budeme sedět spolu. Dověkl se do třídy, až když jsem z místa, které jsem pro něj držela, odehnala tři lidi. Pokusila jsem se na něj zavolat, ale když za ním vešel Scott, zradil mě hlas.

„Grayson, pojď si sednout ke mně!“ zakřičela Lisa z hloubi učebny.

Otočila jsem se a propíchlá jeho nový objekt zájmu pohledem.

Grayson cestou kolem mé lavice zpomalil. „Promiň,“ utrousil a potom se obrátil na Scotta. „Můžeš si sednout k Mel? Potřebuju si trochu připravit půdu na pátek.“

Zamračila jsem se na Graysona, a když mě mýjel, naznačila jsem mu, ať táhne k čertu. Scott mezitím vklouzl na židli vedle mě.

„Zdá se, že máme dost podobné rozvrhy,“ zkonstatoval a úhledně si rozložil učení na lavici.

„Zdá se,“ odsekla jsem a uvědomila si, že budu muset jeho příjemnou vůni snášet další hodinu.

Pan Owens zavřel dveře a třída ztichla. Nikdo si ho nechtěl zneprátenit. „Pokud se ještě neznáte, představte se osobě, která sedí vedle vás. Je to váš laboratorní partner na zbytek semestru.“

Místností se ozvalo několik otrávených povzdechů včetně toho mého. Ohlédla jsem se na Graysona, který najednou zbledl, a ušklíbala se na něj. Měl, co si zasloužil. Po tomhle víkendu už nechtěl s Lisou nic mít a dobře to věděl.

Naštěstí naše první hodina spočívala jen v psaní poznámek, což mělo minimalizovat šanci na vzájemný dotek, ale Scottova mohutná postava zabírala přes polovinu lavice a prakticky znemožňovala, abychom se tu a tam neotřeli rameny nebo nohama. Bylo to k vzteku.

Na konci hodiny mě pálilo celé tělo. O důvod víc, proč odtamtud co nejrychleji vypadnout. Čekala mě hodina světové literatury a bylo zásadní, abych se tam dostala dřív než pan West.

Jenže za rohem jsem se srazila s Carou a její učení se rozletělo po celé podlaze. „Ježíši!“ vykřikla jsem a upřela pohled na dveře učebny. Svěsila jsem ramena. Potřebovala jsem si zabrat vhodné místo.

Cara si dřepala a začala sbírat svoje věci. „To je v pohodě. Nemusíš mi pomáhat.“

Poklekla jsem vedle ní. „Samozřejmě, že ti pomůžu. To já do tebe vrazila.“

„Ne, vážně, to je v pořádku. Někdo jako ty by neměl být...“

Zarazila jsem se a zvedla pohled. „Být co? Ochotný pomoci?“

Zděšeně vykulila oči. „Promiň,“ zamumlala a zastrčila si pramen dlouhých, tmavě hnědých vlasů za ucho. „Jen jsem chtěla říct, že...“

„Proč se omlouváš? Já vrazila do *tebe*.“

Nervózně se uchechtla. „Máš pravdu, promiň.“ Útrpně zavřela oči. „Zase jsem to řekla, že jo?“

„Neměla by ses pořád omlou–“ Moji pozornost upoutal papír na podlaze. Zvedla jsem ho, abych se na něj podívala zblízka, a spatřila neobyčejně zajímavou ilustraci. „To jsi nakreslila ty?“ zeptala jsem se a zadívala se na surrealistický obraz, který bych klidně mohla přirovnat k dílům Salvadora Dalího.

S rudým obličejem se zvedla na nohy. „No... jo.“

„Tomu říkám *něco*.“ Odjakživa jsem milovala umění. Ne jeho tvorbu, ale studium. Moje vášně spočívala spíš v poznávání příběhu za dílem než v pouhém oceňování jeho estetické úrovně.

„Díky,“ hlesla, ale já poznala, že mi nevěří.

„Nevěděla jsem, že jsi tak nadaná.“ Na druhou stranu jsem ani neznala její příjmení.

Cara na chvíli oněměla, než promluvila. „Prosím tě, já vůbec nejsem nadaná.“

„Takže jsi to nenakreslila ty?“ zeptala jsem se a naklonila hlavu.

„No, ano... nakreslila... ale...“ Sklopila hlavu, aby schovala rudé tváře.

„Takže jsi nadaná.“

Zasmála se a přikývla. „Asi jo.“

„Tohle by mělo viset na zdi, ne být schované ve skicáku,“ poučila jsem ji a neochotně jí kresbu vrátila. „Nechceš mi toho někdy ukázat víc?“

Její řasy se zachvěly. „D... dobře.“

Můj úsměv se bezděky rozšiřoval, dokud jsem si nevzpomněla, kam mám namířeno. „Do háje,“ zamumlala jsem a podívala se na dveře, za kterými mě čekala moje nejhorší noční můra. „Přijdu pozdě.“

„Promiň. Doufám, že kvůli mně nebudeš...“

Otočila jsem se na ni a povytáhla obočí.

„Ježší, promiň.“ Zatvářila se zmučeně. „Ne, neomlouvám se.“

Zaculila jsem se na ni. „Lepší.“

Přikradla jsem se k zavřeným dveřím a nakoukla dovnitř skrz úzký průhled. Hodina už začala a jediná volná židle byla v přední části třídy. Chystala jsem se vytrazit, když se dveře rozletěly dokořán.

„Slečno Warrenová. Konečně jste se rozhodla poctít nás svou přítomností. Posadte se a po hodině za mnou přijďte.“

Učitelí jsem se ani nepodívala do očí, polkla jsem knedlík v krku a usedla na volnou židli. Minulý semestr jsem se záměrně posadila dozadu. Bylo to jediné místo, kde bylo téměř nemožné, aby pan West *omylem* upustil pero při pokusu nakouknout mi pod sukni nebo pošilhával přes moje rameno, aby zahlédl mou podprsenku. Při té nechutné vzpomínce jsem okamžitě zkřížila nohy a zapnula si horní knoflík.

Ať jsem matku prosila sebevíc, odmítla mě z hodin pana Westa odhlásit. Věřila, že jeho náklonnost povede k dobrému prospěchu, a povzbuzovala mě, abych té příležitosti využila.

Zhluboka jsem se nadechla a rozhlédla se po třídě, jenom abych se nemusela dívat na toho ubožáka, který stál přede mnou. Můj

pohled ale ulpěl na Scottově výrazném profilu, a tak jsem honem sklopila oči, než si stihl všimnout, že na něj zírám.

Celou hodinu jsem neřekla ani slovo. Držela jsem hlavu skloněnou, hleděla si svého a modlila se, aby na mě pan West zapomněl. Ale ať jsem se snažila vyhnout jeho pozornosti sebevíc, on ve svém nevhodném chování nepolevoval. Jeho činy byly diskrétní a dost nenápadné na to, aby si jich ostatní studenti nevšimli. Občas zlehka naklonil hlavu, aby líp viděl na moje nohy, nebo se mi nepatrně otřel o záda, když procházel kolem, nebo si výmluvně olízl rty, když se skláněl nad mou lavicí. Bylo mi z toho špatně.

Tři minuty a dvacet pět vteřin před zazvoněním spokojeně a s úsměvem přejel pohledem po třídě. „S dnešním zasedacím pořádkem jsem celkem spokojený. Považujte ho za stálý po zbytek semestru.“

Sevřený hrudník mě přiměl zalapat po dechu. Dělo se to znovu. Se skloněnou hlavou a scvrklým žaludkem jsem čekala na zvonění. Možná kdybych hned vyběhla ven, zapomněl by na to, že se mnou chtěl po hodině mluvit.

„Melanie,“ ozval se, jakmile jsem se pokusila vzít nohy na ramena.

Ztuhla jsem ve dveřích a pomalu se otočila. Toporně jsem stála a čekala, až všichni odejdou.

Scott zpomalil, když uviděl můj bledý obličej. „Děje se něco?“ zeptal se a upřeně se mi zadíval do očí.

Chvilíčku se mi zdálo, jako by viděl až na dno mé duše. „Nic, co bych nezvládla,“ zamumlala jsem a vrátila se zpátky do třídy.

„Zavři za sebou, Scotte,“ nařídil mu učitel, aniž by zvedl oči od stolu.

„Ano, pane,“ odpověděl Scott a zaklapl dveře.

Při tom zvuku jsem sebou trhla. Byli jsme sami.

„Prosím, posad se,“ oslovil mě pan West.

S nejistým nádechem jsem usedla zpátky na své místo.

On semknul rty a vstal ze židle. Obešel stůl, opřel se o něj zadní stranou stehem, založil si ruce a pozorně se na mě zadíval. „Letos na tebe budu muset víc dohlédnout, vid? Nechci, abys zase neu-

spěla.“ Přešel k mé lavici a položil ruku na opěradlo židle. „Možná bych si měl zkontrolovat tvoje dnešní zápisky. Ujistit se, že jsi dávala pozor.“

Bez jediného slova jsem otevřela sešit. Když se naklonil, aby si pročetl moje poznámky, jeho horký dech mi klouzal po krku. Zavřela jsem oči, abych se odstříhla od toho nepříjemného pocitu, když vtom se rozletěly dveře a do třídy se rázným krokem vrátil Scott.

Učitel uskočil dozadu a narazil do lavice za sebou. „Ve škole, odkud jsi přišel, jste nemuseli klepat?“ vyhrkl zlostně a promnul si zátylek.

Pocítila jsem neskonalou úlevu.

„Promiňte, myslel jsem, že už všichni odešli. Zapomněl jsem si tady propisku,“ omlouval se Scott, a když mě míjel, věnoval mi výmluvný pohled.

„Tak si ji vezmi,“ odsekl učitel a spěšně se vrátil dopředu.

Scott prohledal svoji lavici a pak podlahu. „Vím, že tu někde je.“

Učitel něco zamručel a začal si přerovnávat papíry na stole.

„Jo, už ji mám,“ pronesl vítězoslavně Scott a sehnul se.

Sevřelo se mi srdce. Nechtěla jsem, aby odešel.

Scott už zapínal penál, ale počínal si přitom tak neohrabaně, že ho celý vysypal na podlahu. „Ach jo, omlouvám se. Hned to posbírám.“ Když se znovu sehnul, naše pohledy se setkaly. Naklonil hlavu směrem ke dveřím a beze slov mi naznačil, abych odsud vypadla.

„Máte ke mně ještě něco, pane Weste?“ ozvala jsem se. Nechtěla jsem promarnit jedinečnou příležitost, jak se odtud dostat.

Učitelův výraz zhrubl. „Ne, to bylo všechno. Můžeš jít. A příště přijď včas, jinak si tě tady budu muset zase nechat.“

S nejistým kývnutím jsem rychle popadla svoje věci a vyběhla ven. Prodrala jsem se přeplněnou chodbou a otevřela dveře nejbližších toalet.

„Vypadni,“ houkla jsem na drobné děvče, které si tam mylo ruce.

Když mě zahlédla v zrcadle, pomalu se otočila. „Jsi v po–“

„Prostě zmiz, jasný?!“

Vykulila oči a s tichým výkřikem vyběhla ven. Dost na tom, že byl svědkem mého ponížení Scott; nepotřebovala jsem, aby mě litovala nějaká holka z nižšího ročníku.

Když se za ní zavřely dveře, prudce jsem vydechla. Proč mnou musel být ten slizoun tak posedlý? Neudělala jsem nic, čím bych ho povzbudila. Nevyhledávala jsem oční kontakt. V hodině jsem nemluvila. Sakra, sotva jsem dýchala. Přesto si našel všechny možné důvody, aby mě zesměšňoval, zadržoval mě po hodině a zíral na mě tak, že se mi svíralo hrdlo i žaludek. Jeho pohled oscilloval mezi nenávistí a chtíčem a mě to děsilo k smrti.

Zlostně jsem přecházela po dlažbě tam a zpátky, ale ani hluboké dýchání mě nedokázalo uklidnit. Po tváři mi stékala jediná slza, ale rychle jsem ji setřela. Tentokrát jsem mu nehodlala dovolit, aby mě dostal. Přešla jsem k umyvadlu a opláchla si obličej vodou, jenže jsem dostala ještě větší zlost, když jsem zahlédla svůj odraz. Nechutně dokonalý odraz. Důvod všech mých problémů.

I s rozmazanou řasenkou byl můj obličej bezchybný. Úplně symetrický, s křišťálově modrýma očima, vysokými lícními kostmi a dokonalými rudými rty. Přirozeně rovné platinově blond vlasy mi nenuceně splývaly těsně nad ramena a jemné křivky mého štíhlého těla zdůrazňovala profesionálně ušitá uniforma. Všechno jsem to nenáviděla.

Nikoho nikdy nebude zajímat, co je pod tou dokonalou fasádou. Nikomu na tom nebude záležet. Slzy mě pálily v očích i v nose a společně s nimi mě pálil i vztek. Vrazila jsem pěstí do zrcadla a rozbila svůj dokonalý odraz na hromadu střepů – některé velké, některé malé a jeden přesně té správné velikosti, aby to všechno skončilo. Zvedla jsem ten kousek skla, abych si ho v krvácející ruce prohlédla, ale do hlavy se mi vkradl mámin hlas: *„Seber se, Melanie. Život je jen jedna velká hra. Jsou vítězové a poražení... a ty, má drahá, mě nezahánáš.“*

Narovnala jsem záda, zvedla bradu a zhluboka se nadechla. Přešla jsem k dalšímu umyvadlu, pustila vodu, smyla krev, která mi

prosakovala z drobných řezných ran na kloubech prstů, a modlila se, abych s tím nemusela jít za školní sestrou. Zatímco jsem si upravovala líčení pomocí matčiny nouzové kosmetické taštičky, otevřely se dveře.

„Ty vole,“ vydechla Sarah a zírala na podlahu pokrytou vrstvou rozbitého skla.

Lisa ke mně zvedla své dokořán otevřené oči. „To jsi udělala ty?“

Vykročila jsem jejich směrem a ony sebou cukly. „A co má být? Nikdy jste neměly den blbec?“ zeptala jsem se chladně, protáhla se kolem nich a vyšla ven ze dveří. Neměla jsem v úmyslu jim něco vysvětlovat. A jestli ty dvě pobraly aspoň trochu rozumu, budou obě držet zobák.

Kapitola 3

Vracela jsem se ke skříňce a zjistila, že tam na mě čeká Grayson. Jak jsem se blížila, jeho úsměv mizel. I když jsem se snažila tvářit, že se nic neděje, snadno mě prokoukl.

„Co se ti stalo?“ šel rovnou k věci, zatímco já zadávala kód ke skříňce.

Strčila jsem knihy dovnitř. „Nic.“

„Tohle nevypadá jako nic,“ řekl a chytil mě za ruku, aby si prohlédl moje poranění.

Vytrhla jsem se mu a zabouchla skříňku. „Můžeme už jít na oběd?“

„Mel...“

Upřela jsem na něj pronikavý pohled a zároveň bojovala se slzami, kterým jsem nechtěla dovolit vyhrknout.

„Dobře, ale ještě si o tom promluvíme,“ ustoupil, protože mě znal dost dobře na to, aby věděl, že na mě nesmí tlačit. „Myslíš, že by ti zlepšily náladu krokety?“

Po rtech mi přelétl náznak úsměvu. „To snad vždycky, ne?“

Než jsme dorazili do jídelny, fronta na jídlo byla snad kilometr dlouhá. Grayson si stoupl za Scotta a já pokračovala k našemu stolu. Stejně jsem neměla chuť k jídlu.

Jak jsem se blížila, Sarah něco pošeptala Lise do ucha a obě se na mě podívaly, což mě na chvíli zarazilo. Pak jsem si uvědomila, že je mi vlastně úplně jedno, co si o mně myslí, a pokračovala jsem dál.

„Dostala ses do rvačky, Mel?“ zeptal se Hank, který si všiml mého poranění, když jsem si sedala.

Lisa a Sarah se zahihňaly a já rychle schovala ruku pod stůl. „Ještě ne,“ zamumlala jsem a zapíchla pohled přímo do nich místo do Hanka.

Rychle sklaply a pokračovaly v rozhovoru o nadcházejícím mejdanu, zatímco já se ohlédla na Graysona a doufala, že si pospíší. Konečně dorazil k našemu stolu, následován Scottem, ale jeho obvyklá dobrá nálada byla pryč. Přisunul přede mě talíř s bramborovými kroketami a posadil se vedle mě. Scott si přisedl z druhé strany.

„Už zase to dělá, že jo?“ zašeptal Grayson a zjevně se snažil, aby náš rozhovor nikdo neslyšel.

Zabodla jsem pohled do Scotta. „Co jsi mu řekl?“

Zatnul čelist. „Jen to, co jsem viděl.“

„A to bylo co?“

„Úplně se na tebe lepil,“ zavrčel potichu.

Bylo mi trapně a hrozně jsem se styděla. Nemohla jsem si pomoci a udeřila na něj. „Tys mě špehoval?“

„Jenom jsem tam počkal, abych měl jistotu, že jsi v pořádku.“

„Prostě se snažil pomoci, Mel,“ přidal se Grayson a snažil se svého nového kamaráda bránit.

Založila jsem si ruce a na nikoho z nich se nepodívala. „Dokážu si poradit sama.“

Grayson vytáhl mou ruku zpod stolu a pevně ji podržel. „Myslíš *takhle*?“

S hořícími tvářemi jsem se mu vysmekla, ale už bylo pozdě. Scott si toho všiml.

„Můžeme ho nahlásit,“ pokračoval Grayson, ale já se soustředila na Scotta. Mračil se a to mě přivádělo k šílenství. Jeho lítost jsem nepotřebovala ani nechtěla.

Znovu jsem se podívala na Graysona. „Můžeme si o tom promluvit později?“ Naše tichá konverzace začínala přitahovat pozornost ostatních u stolu.

„Viděl jsem, co se tam dělo,“ řekl Scott a znovu otevřel téma. „Můžu potvrdit tvoji verzi.“

„Proboha, nechte toho už! Oba dva!“ Ted’ už mi věnovali pozornost všichni.

„Kam jdeš?“ zeptal se Grayson, když jsem se začala zvedat, a chytil mě za paži.

Setřásla jsem ho. „Někam, kde si můžu dát oběd, aniž by mě někdo otravoval.“ Podívala jsem se na Lisu a Sarah. „Nebo kde mě nebudou aspoň pět vteřin pomlouvat.“

Otočila jsem se a rozhlédla se po jídelně, abych si našla jiný stůl, ke kterému bych si mohla sednout. Výběr byl omezený. Pak jsem ale spatřila Caru, jak sedí sama v rohu a kreslí si do skicáku, a zamířila jsem k ní.

„Můžu si sem sednout?“ zeptala jsem se opatrně, abych ji nevyděsila. Byla tak soustředěná na práci a já pochybovala, že si mě vůbec všimla.

Zvedla hlavu, rychle vstala a začala si sbírat papíry a tužky. „Jo... jasně. Klidně si sednu někam jinam.“

Unaveně jsem se zasmála. „Myslela jsem... *k tobě*.“

Její rty se zformovaly do tvaru písmene O. Posadila se zpátky a hlesla: „Dobře...“

Sedla jsem si a kousla do bramborové krokety. „Co kreslíš?“

„Ale nic,“ odbyla mou otázku a zasunula volné listy zpátky do skicáku.

„Proč sedíš sama?“ změnila jsem téma místo dalšího naléhání.

Nejistě se ošila. „Já, totiž... nikam tak úplně nezapadám.“

„To se mi taky někdy stává,“ připustila jsem a rozhlédla se po všech těch stereotypních skupinkách.

V jejím srdčitém obličejí se usídlil zmatený výraz. „Vážně? Ale s tebou se přece chtějí kamarádit všichni.“

Odfrkla jsem si. „Znáš ten pocit, kdy jsi obklopená lidmi, ale přitom jsi úplně sama? To jsem já.“

Podívala se k mému obvyklému stolu. „A co Grayson? Vy dva jste nerozluční.“

Následovala jsem její pohled. „Jo, ale on je spíš jako brácha než kamarád, jestli víš, co tím myslím.“ Grayson byl odjakživa jediný, na koho jsem se mohla spolehnout.

„Aspoň máš někoho, s kým si můžeš popovídat,“ řekla tiše. Smutek v jejím hlase se mě hluboce dotkl.

„Klidně si můžeš sedat k nám.“

Cara se nervózně zasmála. „No, to si nemyslím.“

„Proč by ne?“

„Já... já nejsem... jako ty. Kromě toho nového kluka bych s vámi neměla nic společného.“

To mě zaujalo. „Co myslíš tím, *kromě toho nového kluka*?“

„Je to stipendista, jako já. Normálně se s lidmi jako vy nemůžeme srovnávat, ale on vypadá, že zapadl docela dobře.“

Znovu jsem se podívala k našemu stolu. Hank by si ho určitě pěkně vychutnal, kdyby to zjistil. „Zazobanci jsou idioti, co?“

„Jo,“ souhlasila, ale vzápětí zrudla. „Teda, ty ne...“

Zasmála jsem se. „To neřeš. Já s tím souhlasím.“

Daly jsme se do řeči o předmětech, které jsme si ten semestr zapsaly, a mě překvapilo, že nechodila na žádný umělecky zaměřený, kromě dějin umění, které nevyžadovaly ani špetku uměleckého nadání.

„Jak je tohle vůbec možný?“ zeptala jsem se v šoku nad tím, že nerozvíjí svůj očividný talent.

„Moje máma to zrovna neschvaluje.“

„Víš, jak jsi v tom dobrá?“

Cara zavrtěla hlavou a zadívala se na svůj skicář. „Já ani nevím, co si myslí. Nechce se o tom bavit.“

Povytáhla jsem obočí, ale rozhodla jsem se na ni netlačit. Bylo to zjevně citlivé téma. „Co je to?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na letáček na stole, který inzeroval každoroční soutěž výtvarného umění na západním pobřeží.

Cara se zamračila. „Jen nějaká pitomá soutěž.“

„Není pitomá,“ usoudila jsem, když jsem si přečetla podmínky. „Je perfektní. Jestli to vyhraješ, tvoje máma si uvědomí, jak jsi talentovaná. Prosím, řekni mi, že se přihlásíš.“

„Chtěla bych, ale je tam vstupní poplatek.“ Zatvářila se nešťastně. „Máma mi na to nedá ani omylem.“

Pokrčila jsem rameny. „Tak to zaplatím já.“

„Cože?! Ne.“

„Proč ne? Klidně ti to dám hned teď.“ Sáhla jsem po peněžence.

„Ne, ne. To se mi nezdá...“ řekla a zavrtěla hlavou.

Jasně. Sotva mě znala. Musela jsem vymyslet něco jiného. „Co kdybych si od tebe něco *koupila*?“

„Ale já nemám nic, co by mělo nějakou... hodnotu.“

Zvedla jsem leták soutěže. „Co kdybych od tebe koupila dílo? To, které tu soutěž vyhraje.“

Cara se zasmála. „Pochybuj, že bych vyhrála.“

„No tak. Je to investice,“ řekla jsem a usmála se na ni. „Budu mít první dílo od *Cary*... jak se vlastně jmenuješ?“

„Devilleová,“ odpověděla se smíchem.

„Budu mít první umělecké dílo *Cary Devilleové*, které se kdy prodalo. Jednou to bude mít nevyčíslitelnou hodnotu.“

Zamyšleně přimhouřila oči. „Proč jsi na mě tak milá?“

Povzdechla jsem si. „Je v tobě něco víc, než se na první pohled zdá. Zaujalo mě to.“

Tvářila se čím dál zmateněji. „Nikdo z těch lidí tady se nikdy neobtěžoval poznat, co ve mně je. A už vůbec ne někdo jako ty. Nejsem předmětem nějaký potrhlý sázky, že ne?“

Nahlas jsem se zasmála a pár lidí se na mě podívalo. „Ať si říká, kdo chce, co chce, já nejsem žádná Regina Georgeová. I já mám v sobě víc, než dávám najevo.“

Cara poklepala prstem na skicák a upřeně se zadívala na letáček v mých rukou.

„Tak co, dovolíš mi, abych ti to zaplatila?“ zeptala jsem se znovu a s větší nadějí v hlase.

Zvedla ke mně lesknoucí se oči a přikývla. „Dobře.“

Sáhla jsem po peněžence, ale ona zvedla ruku, aby mě zastavila.

„Ne tady,“ zašeptala. „Lidi si budou myslet, že si ode mě kupuješ drogy.“

„Cože? Proč?“

„Proč by jinak holka jako ty trávila čas s holkou jako já?“

„Ty prodáváš drogy?“

Cara dotčeně vykulila oči. „Ne.“

„Fajn. V tom případě nevidím problém.“ S úsměvem jsem jí podala peníze.

Cara se začervenala, když si je ode mě brala. „Díky, Melanie. Vynasnažím se, aby to stálo za každý cent.“

* * *

Nějak se mi podařilo přežít zbytek školního dne bez dalších Graysonových výsledků nebo Scottových soucitných pohledů. Můj hněv se brzy zmírnil, a když jsem po poslední hodině našla Graysona opřeného o mou skříňku, vytratil se úplně.

Nedokázala jsem se na něj dál zlobit.

„Pořád platí, že mě odvezeš domů?“ zeptala jsem se a snažila se neusmívat.

Založil si ruce na hrudi, zatímco já si ukládala knihy do skříňky. „Jak jinak by ses tam dostala?“

„Mohla bych jít pěšky.“

„To bych chtěl vidět,“ pronesl s pohrdavým odfrknutím, než zvedl mou tašku a hodil si ji přes rameno. „Co ta ruka?“

„V pohodě. Hele, můžeme se cestou domů stavit u Nica? Umírám hlady.“

„To mě nepřekvapuje. Skoro nejíš.“

„Jím dost... *údajně*,“ zabručela jsem. Štvala mě mámina posedlost mojí váhou.

„Tak jo, jedeme.“

O deset minut později jsme dorazili do bistra u Nica. Nejenže jsem měla hlad, potřebovala jsem jídlo, které mě utěší. Mastný, tučný hamburger, který lidem způsobuje infarkt. Po takovém dni jsem se nedokázala smířit s tím, že na mě doma čekají celerové hranolky a hummus.

„Jsem rád, že už máš lepší náladu,“ nakousl Grayson, zatímco jsem si prohlížela jídelní lístek.

Usmála jsem se. „Dneska jsem si našla kamarádku.“

„Všiml jsem si. Zajímavá volba.“

„Co myslíš tím, *zajímavá volba*?“

„Třeba že to není zrovna typ kamarádky, se kterou by tě chtěla vídat tvoje máma.“

„To je další důvod, proč se mi líbí.“

Grayson zavrtěl hlavou. „Bude zuřit, až zjistí, že se stýkáš se stipendistkou.“

„Ne víc, než až to zjistí tvoji rodiče.“

„O čem to mluvíš?“

„Scott je taky stipendista a mám dojem, že si s ním rozumíš.“

Zvedl obočí. „Aha, to jsem nevěděl.“

„Záleží na tom?“

„No, ne. Zdá se mi celkem fajn.“

„Očividně,“ zamumlala jsem a naznačila servírce, že máme vybráno.

Když odešla, Grayson si zkřížil ruce na hrudi. „Proč se k němu chováš tak odměřeně? Myslím, že se mu líbíš.“

Zašimralo mě v žaludku a polila mě horkost. „To ti řekl?“

Grayson se zasmál. „Ne, ty hloupá, ale teď *vím jistě*, že se líbí on tobě.“

* * *

Později toho večera jsem seděla sama v kuchyni a večeřela. Neměla jsem hlad, ale věděla jsem, že by máma začala mít podezření, kdybych nesnědla jídlo, které mi podle jejích pokynů připravil náš kuchař.

V domě vládlo mrtvolné ticho, ale tak to bylo vždycky, i když byli naši doma. Všichni jsme žili úplně oddělené životy a scházeli jsme se jen při společenských událostech, které vyžadovaly, abychom se prezentovali jako podporující a milující rodina. Otec mou existen-